

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci

žalobce: **P. K.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupeného JUDr. J. S., obecným zmocněncem
doručovací adresa „X“,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský
živnostenský úřad**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10 2015, č. j. 2328/SCKZU/2015-5,
JID: 131839/2015/KÚÚK**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2328/SCKZU/2015-5, JID: 131839/2015/KÚÚK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Města Bílina, komise k projednávání přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 8. 2015, č. j. MUBI 10370/PŘ/78/2015, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 19. 2. 2015 v období od 15:08 hod. do 15:09 hod., v garáži nacházející se v obci Světec na adrese „X“ udeřil pěstí pana J. J. do pravé části obličeje vedle ucha, který následně vyhledal ošetření v Městské nemocnici Duchcov. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a to hned z několika důvodů. Žalobce nejprve poukázal na skutečnost, že mu žalovaným byla znemožněna osobní účast na jednání, když z důvodu nástupu do zdravotnického zařízení pověřil svého zástupce k doručení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

plné moci a žádosti o odročení jednání, které však nebylo vyhověno s odůvodněním, že se klient mohl prvně omluvit již dne 3. 7. 2015 a nikoli v den konání ústního jednání. Žalobce se domnívá, že v takto krátkém časovém období narušeného víkendovými dny a státními svátky nelze spravedlivě požadovat dřívější omluvu. K právě uvedenému navázal žalobce dalším žalobním bodem, který se týkal samotného průběhu jednání. Žalobce je toho názoru, že v projednávané věci nebylo možné jednat bez přítomnosti obviněného případně jeho zmocněnce. Dle žalovaného zmocněnci nic nebránilo v tom, aby za žalobce jednal, navrhoval důkazy a vyjadřoval se k jejich provádění, přičemž odkázal na judikát Nejvyššího správního soudu. S tímto tvrzením nicméně žalobce nesouhlasí. Zmocněnec byl pověřen pouhým založením plné moci, řádným vyřízení omluvy a žádosti o odročení jednání. Svého nezadatelného práva osobní účasti při jednání se žalobce nechtěl vzdát. Zmocněnec ve vztahu k žalobci jedná vedle něho nikoli za něj.

3. Závěry žalovaného jsou postaveny na videozáznamu, jakožto důkazního prostředku, který byl pořízen mladším jedincem, odlišného etnika, který se za účelem provokování a nezákonného pořízení videozáznamu dopustil porušení domovní svobody. Žalobce jedním pohlavkem plesknul poškozeného, poněvadž na cizím pozemku provokoval žalobce svým chováním spočívajícím v natáčení a pořizování videozáznamu, jenž doprovázel nepatřičnými slovními výlevy. Žalovaný považoval nezákonně pořízený záznam za přípustný, neboť jím zachycené jednání sloužilo k objasnění protiprávního jednání, u kterého veřejný zájem převažoval zájem na ochraně soukromí. Použitelnost videonahrávek pořízených soukromou osobou bez vědomí nahrávané osoby v rámci správního řízení a zvláště pak v přestupkovém řízení nebylo dosud správními soudy judikováno. V této otázce lze dohledat pouze civilně-procesní rozhodnutí, ze kterých vyplývá, že žádný zákon neopravňuje občany k tomu, aby si mohli opatřovat důkazy pro účely správního a přestupkového řízení zachycováním projevů jiných fyzických osob. Na podporu svých tvrzení odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 4. 1997, sp. zn. 23 C 3/97.
4. Závěrem poukázal na skutečnost, že zmíněný přestupek se měl stát ve stodole nikoli v garáži a navíc v nemovitosti pod jiným evidenčním číslem. Pro konkretizaci a určení místa spáchání přestupku tak žalovanému nic nebránilo v ohledání místa a zjištění rozhodných skutečností. Žalovaný tak nicméně neučinil. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí. Žalobce byl na základě plné moci zastoupen panem JUDr. S., který tak dle ustanovení správního řádu vystupuje v řízení jménem zastoupeného a z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Což znamená, že žalobce nemusí udělit zástupci souhlas pro jím činěné úkony v rámci správního řízení. Pokud se tedy žalobce omluvil, z důvodu podstoupení léčby ve zdravotnickém zařízení, nic nebránilo jeho zástupci, aby jej v řízení účinně zastupoval. Mimo to ve správním spise nebyla zaznamenána žádná zmínka, že by žalobce požádal prostřednictvím svého zástupce o odročení jednání. Zástupce se na zmíněné jednání dostavil, do spisu doložil plnou moc a čestné prohlášení o pobytu žalobce v rehabilitačním zařízení a následně jednání opustil i přesto, že byl informován o tom, že bude prováděn důkaz svědeckou výpovědí a bude přehrán CD nosič. Žalovaný se domnívá, že se nedopustil žádného pochybení, ba právě naopak to byl zástupce žalobce, který nevyužil svého práva účastnit se dokazování. Na podporu svých tvrzení žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011-56.
6. Žalovaný při uplatnění důkazu videonahrávkou vycházel z názoru veřejného ochránce práv, který říká, že i důkaz zasahující do osobnostních práv jiného občana může být ve správním řízení zvláště pak v přestupkovém řízení přípustný a to za předpokladu, že protiprávním jednáním byl narušen právními normami chráněný veřejný zájem, v projednávané věci ochrana občanského soužití v míře, která převyšuje nad ochranou soukromí dotčeného občana. Důkaz videonahrávkou je využíván u protiprávních jednání, ke kterým dojde pouze mezi dvěma

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobami a není možné zajistit jiné důkazní prostředky, jako jsou např. svědecké výpovědi. Tak tomu bylo i v projednávané věci, kdy videonahrávka byla použita z důvodu identifikace žalobce, který měl udeřit pana J. Ostatní skutečnosti zaznamenané na videonahrávce nebyly pro přestupkové řízení podstatné. Videonahrávka tak sloužila jako podpůrný nikoli stěžejní důkazní prostředek. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že dělení důkazních prostředků na stěžejní a podpůrné nemá oporu v procesních předpisech, neboť především při soudních jednání je tento postup dělení zcela běžný. Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití, kterého se dopustil tím, že udeřil pana J. pěstí do obličeje, kdy ostatně sám žalobce přiznal, že panu J. dal pohlavek, aby jej umravnil.

7. K nedostatečné konkretizaci místa spáchání protiprávního jednání žalovaný uvedl, že žalobcem navrhované ohledání místa spáchání přestupku by v daném případě nebylo účelné, poněvadž předmětem skutku byla skutečnost, že žalobce udeřil pana J. pěstí do obličeje a nikoli místo, kde se tak stalo. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zkonstatoval, že identifikace místa spáchání přestupku nebyla vyčerpávající a přesná, nicméně ze spisové dokumentace je zřejmé, že skutek byl spáchán v garáži v obci Světec v blízkosti nemovitosti č. p. „X“, nikoli v nemovitosti č. p. „X“ jak tvrdil žalobce. Žalovaný zjistil, že garáž nacházející se na p. p. č. „X“ je ve vlastnictví pana K. V záznamu o podání vysvětlení navíc sám žalobce přiznal, že v inkriminovaný den brousil něco v garáži, když ho začal pan J. natáčet na mobilní telefon. Z právě uvedeného je tak zřejmé, že se skutek stal v garáži patřící rodině K. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
8. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný i žalobce s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 9. 3. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, územním odborem Teplice, obvodním oddělením Bílina, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 19. 2. 2015 v době od 15:08 hodin do 15:09 hodin, když pravou rukou udeřil poškozeného J. do pravé části obličeje vedle ucha, který si celý incident natočil na mobilní telefon, neboť původním záměrem poškozeného J. bylo pořídit si videozáznam o skutečnosti, že žalobce je schopen plně používat obě své ruce při pracovní činnosti, čímž by prokázal, že žalobce lhal u přestupkové komise, která již v minulosti řešila jejich spor týkající se fyzického napadení. Žalobce odjel před příjezdem policejní hlídky osobním automobilem. Poškozený J. vyhledal lékařské ošetření a dostavil se na policejní stanici k podání vysvětlení, ve kterém uvedl, že v momentě kdy viděl, jak žalobce pracuje s úhlovou brusku a sdělil mu, že jeho ruka není tak nemocná, jak tvrdil, žalobce vyšel proti němu a levou rukou sevřenou v pěst ho udeřil do pravé tváře v místě mezi čelistí a uchem, přičemž následovala další rána na pravý spánek a vyhrožování ze strany žalobce. Od svého obvodního lékaře si nechal vystavit pracovní neschopnost, neboť jej bolí hlava a cítí se velmi špatně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 8. 7. 2015 se konalo ústní jednání, ke kterému se dostavil zmocněnec žalobce, který nevyužil svého práva nahlédnout do spisu a pouze oznámil, že žádá o odročení jednání, jelikož žalobce nastoupil do rehabilitačního zařízení a nemůže se osobě dostavit. Zmocněnec doložil plnou moc k zastupování a čestné prohlášení žalobce o pobytu v rehabilitačním zařízení, nicméně potvrzení o přijetí k pobytu v rehabilitačním zařízení předloženo nebylo. Zmocněnec i přes sdělení, že jednání bude pokračovat výpovědí svědka J. a bude proveden důkaz přehráním CD nosiče, odmítl setrvání na ústním jednání a bezdůvodně odešel. Před správním orgánem I. stupně během ústního jednání byly předloženy a čteny listiny, proveden důkaz svědeckou výpovědí pana J. a proveden důkaz přehrání CD nosiče, které dle názoru obou správních orgánů prokázaly spáchání přestupku žalobcem.
13. Dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.
14. Dle ust. § 49 odst. 2 zákona o přestupcích za přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu do 5 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. b) až e) pokutu do 20 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. c) lze spolu s pokutou uložit zákaz pobytu.
15. Dle ust. § 73 odst. zákona o přestupcích obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.
16. Dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
17. Dle ust. § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
18. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nedostatečném, případně špatně označeném místě spáchání přestupku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
19. Správní orgán I. stupně v daném případě konkretizoval místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobce jako „garáž v obci Světec, „X““. Náležitostmi výroku rozhodnutí o přestupku se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, jmenujme např. jeho rozsudek ze dne 08. 01. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najišto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizační údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro též skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabyt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.*“ Zmíněná nemovitost, ve které mělo dojít ke spáchání přestupku se dle výpisu z katastru nemovitostí, jež je součástí správního spisu nachází na pozemku parc. č. st. x, přičemž jde o nemovitost bez popisného či evidenčního čísla. Správní orgán I. stupně tak vymezil místo spáchání přestupku označením nemovitosti nacházející se v ulici „X“, jež je umístěna přímo naproti předmětné garáži. Z takto vymezeného místa, jako je tomu ve výroku rozhodnutí orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

I. stupně je zřejmé, že z důvodu absence popisného nebo evidenčního čísla předmětné garáže byl správní orgán nucen přistoupit k jeho specifikaci za pomoci blízkého dominantního objektu. Výrok rozhodnutí navíc obsahuje datum a čas spáchání přestupku. Je proto zcela vyloučené, aby byl žalobce postižen pro tentýž skutek vícekrát. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal žalobcovu námitku nedůvodnou.

20. Další námitkou žalobce vytýkal žalovanému nereflektování žádosti o odročení jednání doručené jeho zmocněncem.
21. K ústnímu jednání o přestupku je zapotřebí předvolat všechny účastníky řízení, neboť zákon o přestupcích stanoví, že věc lze projednat i v nepřítomnosti obžalovaného, avšak za předpokladu, že se obviněný ač byl řádně předvolán, k projednání odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy a důvodu. Omluva jako taková by měla představovat podání směřující vůči správnímu orgánu a splňovat obsahové i formální náležitosti stanovené ust. § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Nicméně je důležité mít na zřeteli smysl institutu omluvy a správní orgán by proto měl v konkrétních případech zvážit, zda omluva splňuje předpoklady tzv. náležité omluvy a pokud dospěje k závěru, že ano tak ji akceptovat i tehdy, nebyla-li učiněna v písemné formě, ale například telefonicky. V těchto případech judikatura správních soudů stanovila tři podmínky, které musí být splněny proto, aby bylo možné omluvu vyhodnotit jako náležitou a odůvodněnou. Konkrétně: „1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, dostupný na www.nssoud.cz).
22. Žalobce byl ve čtvrtek 2. 7. 2015 informován o nástupu do rehabilitačního zařízení, kam se měl dostavit v pátek 3. 7. 2015. O této skutečnosti informoval svého zmocněnce, který měl požádat o odročení jednání, které se mělo konat 8. 7. 2015. Zmocněnec žalobce požádal o odročení jednání osobně a to v den konání ústního jednání, přičemž předložil plnou moc a čestné prohlášení žalobce o nástupu do rehabilitačního zařízení. Listina potvrzující jeho faktické nastoupení předložena nebyla. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobce posléze jeho zmocněnec nejednali bezprostředně poté, co se o překážce zabraňující žalobci účast na jednání dozvěděli. V tomto případě nemůže být brán zřetel na skutečnost, že žalobce požádal svého zmocněnce o doručení žádosti o odročení jednání, který tak učinil až při ústním jednání. Žalobcová omluva tak nebyla v první řadě podána neprodleně a spolu s tím nebyla splněna ani třetí podmínka neboli prokázání důvodu omluvy, neboť své tvrzení ničím nedoložil. Žalobce nebo jeho zmocněnec mohli správní orgán I. stupně informovat telefonicky, prostřednictvím elektronické komunikace případně osobně již v pátek 3. 7. 2015. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že neshledal žalobcovu omluvu učiněnou ústně do protokolu při ústním jednání za náležitou omluvu podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.
23. Z výše uvedenými skutečnostmi je spjata další žalobcová námitka týkající se projednání věci v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce.
24. Jak již bylo uvedeno, řízení o přestupku je možné v případě splnění zákonem stanovených podmínek projednat i bez přítomnosti obviněného případně jeho zmocněnce. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011-56 (dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že v případě ústního jednání není nezbytně nutné, aby se jej obviněný fyzicky zúčastnil, je-li řádně zastoupen. Práva zakotvená v ust. § 36 správního řádu jsou výlučnými právy nejen samotných účastníků řízení, nýbrž i jejich zástupců. Pokud tedy účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat poskytnutí informací nebo jim musí být před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům řízení, mohou tak činit sami nebo prostřednictvím svých zástupců.
25. Žalobce pověřil zmocněnce, aby činil právní jednání v předmětném přestupkovém řízení v jeho zájmu vůči třetím osobám. Z právě uvedeného tak vyplývá, že zmocněnec žalobce byl oprávněn Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účastnit se ústního jednání a hájit zájmy žalobce. Zmocněnec se k ústnímu jednání dostavil, byl řádně poučen, a přesto ústní jednání opustil bez udání důvodu, který by jej k takovému jednání opravňoval a pro který by bylo možné jednání odročit. Zmocněnec žalobce se k ústnímu jednání dostavil, nicméně svým jednáním připravil sebe i žalobce o právo účastnit se jednání a vyjádřit se k provedenímu dokazování výsledkem svědka a přehráním CD nosiče zachycujícím průběh žalobcova protiprávního jednání, když v průběhu jednání bez uvedení důvodu odešel. S ohledem na výše uvedené, soud neshledal žalobcovu námitku důvodnou.

26. K námitce žalobce týkající se přípustnosti pořízeného videozáznamu coby důkazního prostředku soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68 (dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že obrazový záznam osoby je možné v rámci dokazování v sankčním řízení použít, a to bez ohledu na to, zda s takovým postupem vyslovila dotčená osoba souhlas v případě, že obrazový záznam nemůže zasáhnout do jejího práva na soukromí či práva na ochranu před neoprávněným pořizováním a používáním obrazových záznamů fyzické osoby. V takových případech je proto nezbytné individuálně porovnat legitimnost cíle, jehož má být provedením tohoto důkazu dosaženo a přiměřenost užitého postupu. Dle závažnosti projednávané věci je důležité uvažovat o nutnosti provést obrazový záznam, způsobu jeho pořízení a okolnostem, za nichž byl záznam proveden. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 191/05, poukázal na skutečnost, že „*při úvaze o prioritě jednoho ze dvou v kolizi se ocitajících základních práv je nutno zkoumat, zda byly využity všechny možnosti minimalizace zásahu do základního práva druhého. Při střetu základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla neodůvodněně dána přednost před právem druhým.*“ Soud při posuzování proporcionality cílů a použitých prostředků dospěl k závěru, že pořízený videozáznam byl jakožto důkazní prostředek přípustný.
27. Ochrana občanského soužití je státem chráněný veřejný zájem stejně jako žalobcem zmíněné právo domovní svobody či ochrana osobnosti, nicméně soud se domnívá, že v daném případě ochrana občanského soužití má přednost. Záznam byl pořízen na veřejném místě, neboť žalobce pobýval uvnitř otevřené garáže stojící podél veřejné komunikace, kde se běžně procházejí další osoby. Občanský zákoník v ust. § 84 a ust. § 86 uvádí, že zachytit jakýmkoliv způsobem podobu člověka, ze kterého je následně možné určit jeho totožnost je možné pouze s jeho svolením, přičemž bez svolení člověka nelze narušit jeho soukromý život a prostor nebo o něm pořizovat zvukový či obrazový záznam. Občanský zákoník zároveň však v ust. § 88 a ust. § 90 umožňuje pořízení zvukového či obrazového záznamu bez svolení dotčené osoby za předpokladu jeho použití k ochraně jiných práv nebo právem chráněnému zájmu jiných osob, přičemž takový záznam nesmí být využit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka. Použitím pořízeného videozáznamu sice došlo k zásahu do osobnostních práv stěžovatele, nicméně tento zásah byl s ohledem na odhalení a potrestání společensky nežádoucího chování přiměřený. Soud tak neshledal žalobcovu námitku důvodnou.
28. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
29. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 13. června 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)